

Веньхань Оу

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
асистент-стажист кафедри
менеджменту і адміністрування,
ORCID 0009-0000-1996-2240,
e-mail: ouwenhan@ukr.net,

Приватний заклад вищої освіти «Східноєвропейський
університет імені Рауфа Аблязова», м. Черкаси

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Вступ. Сучасне глобалізоване економічне середовище створює потребу у нових підходах до управління та розвитку компаній. Корпоративні інтеграційні об'єднання, такі як об'єднання, альянси та партнерства, стають невід'ємною частиною сучасного бізнесу. На глобальному економічному ринку спостерігається зростання конкуренції, яке впливає на товарні й фінансові сектори. Це примушує корпорації акцентувати увагу на зростанні результативності використання ресурсів та підвищенні стійкості своїх ринкових позицій. Відтак, вони шукають ефективні способи бізнес-інтеграції, які дозволяють реалізувати продуктивні, процесні та організаційні інновації. Враховуючи такі тенденції, в усьому світі формується значна кількість корпоративних об'єднань, зокрема в промисловому секторі.

Постановка проблеми. Дослідження концептуальних основ інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань є актуальним з кількох причин. По-перше, це дасть змогу розкрити основні теоретичні аспекти цього явища і зрозуміти його сутність. Більше того, дослідження виявить переваги та недоліки різного типу корпоративного інтеграційного підходу. По-друге, розвиток інноваційних технологій та зростання конкуренції змушують компанії шукати нові шляхи розвитку і покращення своєї конкурентоспроможності. Інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань надає можливості для спільного використання ресурсів, обміну знаннями та досвідом, а також стимулює творчість і новаторство. По-третє, у контексті зростання глобальних викликів, таких як зміни клімату, швидкі зміни технологій і потреб споживачів, інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань може стати важливим фактором для досягнення сталого розвитку та спільної відповідальності. Таким чином, дослідження є актуальним і значущим для розуміння і прогнозування тенденцій управління компаніями у сучасному економічному середовищі та розробки стратегій для їх ефективного розвитку в контексті їх інтеграційних процесів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загалом інтеграційні процеси, їх сутність, зміст та значення для економіки і суб'єктів господарювання були детально окреслені у своїх роботах такими українськими та зарубіжними вченими, як: В. Дикань [1], О. Гуцалюк [41], А. Заграновська [3], Т. Міллер [34], А. Пилипенко [5, 6], Дж. Пітерсон [7], О. Попов [8, 9, 10], М. Портер [11, 12], М. Ребсток [35], Л. Скібіцький [13], Н. Скопенко [14], Дж. Стюарт [15], С. Фінкельштейн [27].

Проблемам економічного зростання й інноваційного розвитку присвячено класичні праці Н. Кондратьєва [4], Й. Шумпетера [19], Т. Менша [33], Р. Фостера [17], У. Росту [36] та інших. Звернемо увагу, що утворення інтеграційних об'єднань підприємств тісно перетинається зі сферою інноваційного їх розвитку, яка висвітлена у розробках таких науковців: О. Гуцалюка, Ю. Бондар, О. Попова [42], П. Друкера [2], Л. Федулова [16], Г. Чесбро [18]. Також вчені багато уваги приділили огляду інноваційної діяльності як певному організаційному процесу (наприклад, роботи Amabile Teresa M., Pratt Michael G. [22], Kanter Rosabeth Moss [30], Mezias S.L., Glinn M. A. [32], Alice Lam [21]). Нові організаційні форми співробітництва визначаються самі як організаційні інновації [20; 24]. В. Лазонік [31] окреслив «організаційну інтеграцію» як одне із базових соціальних умов інноваційного розвитку.

У Західній науковій літературі з 1980-х років інтеграція розглядається основою логістики та управління ланцюгами поставок. Так багато авторів вважають, що інтеграція є джерелом покращення ефективності корпоративної діяльності та ланцюга поставок, а також отримання конкурентної переваги [25].

Протягом багатьох років зв'язок між інтеграцією та ефективністю широко обговорювався та підтримувався як теоретично [23; 26; 29; 37; 38], так і з емпіричної точки зору [28; 39]. Проте останнім часом у зарубіжній літературі з'явилася певна кількість критичних праць. Деякі автори вважають, що покращення, які вносить інтеграція в продуктив-

ність компаній і ланцюг постачання, є більше теоретичними, ніж емпіричними. Починаючи з визначення інтеграційного змісту, Ван дер Ваарт і Ван Донк [40] стверджували, що немає консенсусу щодо того, як визначити суть інтеграції. Вони оцінили всі пункти та фактори, використані для концептуалізації інтеграції в аналізованих роботах, і класифікували їх на три групи: ставлення, шаблон або практика. Вони виявили, що надто мало уваги приділено цим відмінним ролям і взаємодії між ними. Відтак, різні західні дослідження визначають інтеграцію по-різному та вкладають в зміст її процесу і її межі різні складові. Також Ван дер Ваарт і Ван Донк [40] мали сумніви щодо того, чи пов'язані інтеграційні фактори з інноваційним розвитком.

Взявши ці невизначені аспекти у сучасних наукових дослідженнях за нашу відправну точку, ми прагнемо глибше дослідити концепцію інтеграції, зокрема, питання інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань.

Метою статті є розкриття теоретичних основ і практичних аспектів інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань. Дана наукова праця спрямована на вивчення сутності, переваг, викликів і можливостей інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань. Науковий пошук також зосередиться на інноваційних підходах до управління інтеграційними структурами та об'єднаннями, включаючи обмін знаннями, ресурсами і технологіями, а також стимулювання творчості та новаторства.

Важливо зрозуміти, як інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань може сприяти покращенню конкурентоспроможності компанії, забезпечувати ефективне використання ресурсів, сприяти зростанню та створювати нові можливості для розвитку у сучасному економічному середовищі. В цілому, дослідження має на меті концептуально допомогти виокремити ключові принципи та аспекти, які сприятимуть успішному інноваційному розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань.

Викладення основного матеріалу дослідження. В контексті теми і задач дослідження для початку важливо проаналізувати основні етапи розвитку інтеграційних процесів у світі, які були нами визначені на основі аналізу літературних джерел [1-4; 8-12]. Таким чином основними етапами розвитку інтеграційних процесів у світі є наступні:

Етап 1. Поділ та кооперація праці.

Перший етап інтеграції господарської діяльності представлений процесами поділу та кооперації праці. Історичний процес визначення стійкої спеціалізації, появи окремих видів трудової діяльності, сприяв збільшенню продуктивності та ефективності праці, зростанню виробничих сил та їх концентрації. Відтак, якщо розглядати поділ праці з погляду інтеграційних процесів, то на макрорівні цей етап до-

зволяє визначити місце та роль тих чи інших національних економік у світовій економічній системі, визначити перспективи подальшого розвитку країн у своїх спеціалізаціях, що підштовхує до класифікації держав за напрямками діяльності. На мікрорівні відбуваються приблизно ті самі процеси, зокрема компанії визначають свою спеціалізацію та класифікуються за бізнес-напрямами.

Поділ праці – це інструмент визначення конкурентних кіл, галузей економіки, де надалі відбуватимуться процеси кооперації.

Кооперація праці – це другий підетап першого етапу світової інтеграції. Вона передбачає узгодженість чи єдність дій кількох суб'єктів господарювання. Цей процес існує в будь-яких виробництвах, країнах з будь-яким соціально-економічним та політичним устроєм.

Кооперація праці неспроможна існувати без поділу праці, оскільки створення кооперації полягає в обміні між суб'єктами ресурсами, виробленими цими суб'єктами найефективніше, що повертає нас до певної спеціалізації суб'єкта. З погляду інтеграційних процесів, кооперація праці є ранньою формою інтеграції підприємств.

Етап 2. Економічна співпраця.

Економічне співробітництво – це довгострокова економічна кооперація праці, що передбачає розвиток економічних та інших зв'язків між суб'єктами на принципах рівноправності, взаємної вигоди та незалежності. У відносини такого типу можуть вступати суб'єкти різних рівнів: компанії однієї країни, компанії, що знаходяться в різних країнах, окремі держави на світовому ринку, держава та компанії усередині глобального ринку, держава та компанії іншої країни. В економічне співробітництво, як у просунуту форму кооперації, вступають зазвичай країни та/або компанії із загальними інтересами будь-якої спрямованості, але з метою отримання найбільш економічно ефективного результату.

Етап 3. Економічна інтеграція.

Економічна інтеграція є об'єднання суб'єктів господарювання, збільшення взаємодій між ними, поглиблення міжсуб'єктних зв'язків. Вона проявляється як у поглибленні виробничо-технологічних взаємозв'язків, об'єднанні фінансових потоків, ресурсів і капіталів, так і у створенні таких умов здійснення економічної діяльності, які були б сприятливими один одному, наприклад, зняття взаємних обмежень. Економічна інтеграція так само, як кооперація праці та економічне співробітництво, має місце як на міжнародному та національному рівнях, так і на мікрорівні, на позиціях компаній. Прикладами такої інтеграції на макрорівні можна назвати інтернаціоналізацію капіталу, збільшення ступеня відкритості національних економік (зняття санкцій, бар'єрів, зменшення митного тягара тощо), утворення спільних ринків, альянсів, міжнародних організацій.

На мікрорівні економічної інтеграції можна говорити або про об'єднання компаній виробничого ланцюжка, наприклад, інтеграція ресурсодобувних та ресурсопереробних компаній або виробників із великими торговими маркетплейсами; або про об'єднання організацій однієї галузі (злиття/поглинання однієї організації іншої). Також буває третій тип інтеграції на мікрорівні – круговий, коли йдеться про об'єднання компаній різних галузей з метою збільшення вартості капіталу компанії чи диверсифікації продукції.

Етап 4. Глобалізація.

Глобалізація – це завершальний етап інтеграційних процесів. Формування єдиного економічного простору, де національні економіки діють із максимально ефективного використання ресурсів пла-

нети. Проте, сучасний світ досить далекий від справжньої глобалізації, тому що завжди, у всіх діалогах, економічних контрактах, угодах держав існує політичний підтекст. Прикладом є Європейський Союз, який має всі характерні риси глобалізації економічного простору, зокрема всі країни діють у межах єдиного економічного та правового поля, бар'єрів між країнами немає, всім встановлюються однакові правила торгівлі. Країни ЄС діють у межах спільних інтересів, намагаються зробити свою зону економічно ефективною.

Ми пропонуємо розглянути основні етапи розвитку інтеграційних процесів підприємств у світі з урахуванням виділеної послідовності етапів та характеристики інтеграційних процесів підприємств в кожному із них (рис. 1).

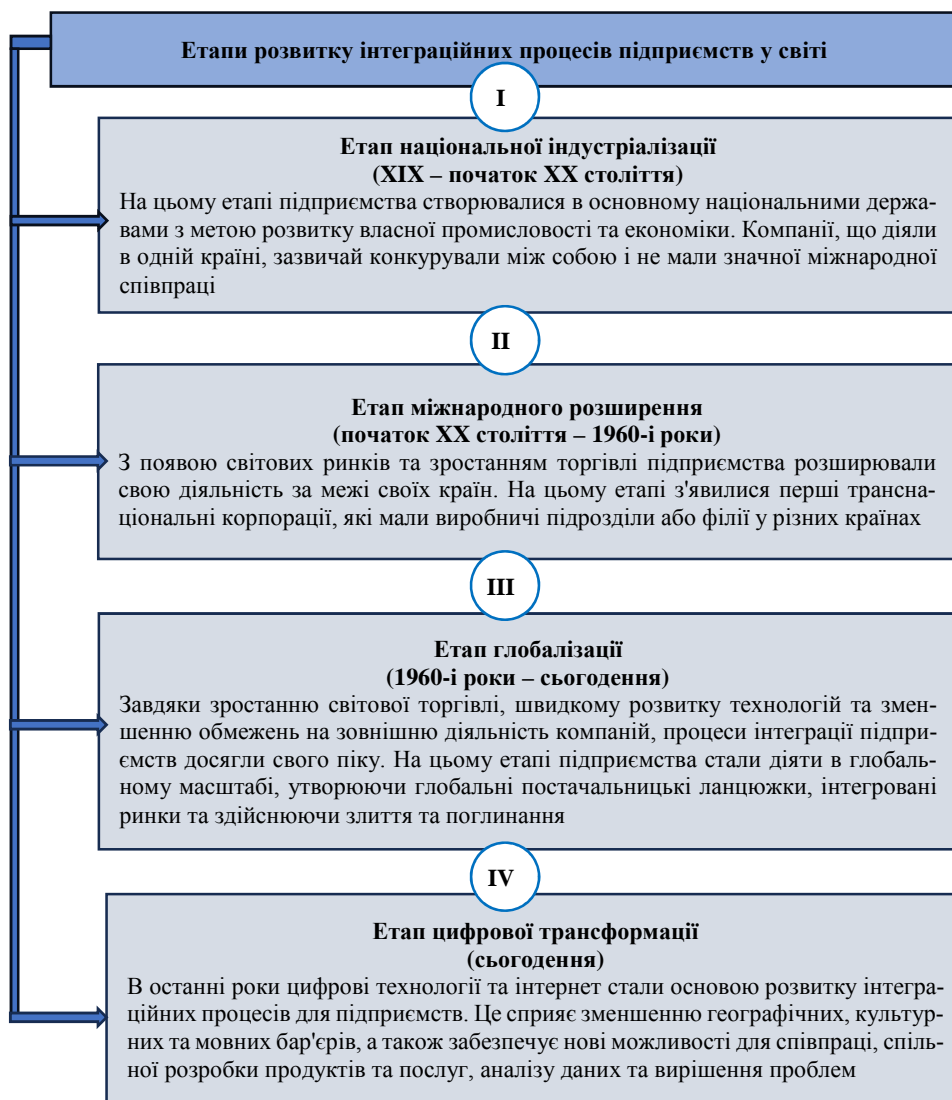

Рис. 1. Основні етапи розвитку інтеграційних процесів підприємств у світі

Побудовано автором.

На підставі попереднього аналізу можна зробити такий висновок: інтеграційні процеси у світі проходили кілька основних етапів, які відобража-

ють зміни у світовому економічному та політичному ландшафті. Починаючи з колоніальної експансії, коли багато країн розширювали свої володіння та

вплив у світі, процеси інтеграції почали розвиватися через створення міжнародних організацій, таких як ООН та МВФ. Далі, економічна інтеграція стала ключовим етапом, коли країни формували регіональні економічні блоки, такі як Європейський Союз, для зміцнення торговельних зв'язків і співпраці. Поступово, інтеграція перейшла до політичного та соціального рівня, з формуванням політичних союзів та спільних правових рамок.

В цілому, інтеграційні процеси підприємств у світі пройшли подібний розвиток, пройшовши шлях від національної індустріалізації до глобалізації і цифрової трансформації. Усі ці етапи свідчать про стрімкий розвиток світової економіки та зміну підходів до співпраці між країнами та підприємствами. Безпосередньо розвиток інтеграційних процесів підприємств відбувався під впливом глобалізації та інноваційно-технологічних змін, що надають компаніям нові можливості для співпраці та розвитку на світовому ринку.

Наступним кроком при розгляді інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань (КІО), вважаємо необхідним визначити сутність інновацій та інноваційного розвитку.

Поняття «інновації» не потребує спеціального, особливого трактування, це поняття давно і міцно увійшло в термінологію економіки та управління. Але нові умови, розвиток і зовнішнього та внутрішнього середовища, нові виклики, цифрова трансформація і нові форми господарювання вимагають уточнення змісту цього поняття. Особливо це стосується інноваційного розвитку КІО, адже з'являються нові учасники, формуються нові взаємини, які потребують удосконалення формування і розвитку. В даному контексті інновації розглядаються як процес пошуку, генерації та впровадження нових ідей, як «нестандартна, значна і уривчаста організаційна зміна, що втілює нову ідею, яка не відповідає поточній концепції бізнесу організації» [21; 22; 30; 32], а отже, потрібне постійне організаційне вдосконалення взаємодій в інноваційному процесі.

Існує думка, що інновації – це процес навчання (пошуку нових знань та набуття компетенцій), а навчання – це колективний процес, що відбувається в організованому середовищі.

Інновації – це особливий об'єкт управління, який потребує значних інвестицій, кваліфікованого науково-технічного персоналу, масштабних маркетингових заходів. Якщо ж тлумачити поняття інновація у широкому економічному сенсі, то вона постає як завершений акт якісної модифікації технологічного базису виробництва, що характеризується, з одного боку, невизначеністю та короткостроковістю для цієї ланки суспільного виробництва, а з іншого – довгостроковим ефектом, що досягається сумою інноваційних актів, об'єднаних у безперервний інноваційний процес.

В. Лазонік [31] визначаючи базові соціальні умови інноваційного розвитку організацій, зазначає

три важливі «необхідності»: «стратегічний контроль» (реалізація управлінських процедур особами, що приймають ключові рішення); «організаційну інтеграцію» (горизонтальна та вертикальна інтеграція для формування та підтримки «знань умінь, компетенцій» і яка передбачає залучення різних учасників) та «фінансові зобов'язання» (достатність фінансових ресурсів для забезпечення інноваційного процесу).

Таким чином, організаційна інтеграція у різних формах може забезпечувати інноваційний розвиток і країни, і регіону та окремого підприємства.

Тому досягнення інноваційного розвитку КІО передбачає спільну інноваційну діяльність усіх учасників цього процесу та засноване на значних фінансових ресурсах та широких організаційних можливостях, гнучкості та маневреності, творчому потенціалі, наявності всіх необхідних умов для інноваційної діяльності всередині КІО, використання інтелектуального капіталу, зокрема креатив, ініціатива, науковий пошук та нові розробки всередині інтегрованої структури. Роль, відповідальність та обов'язки кожного з учасників інноваційного процесу КІО визначається фінансовим, ресурсним, творчим потенціалом кожної організації, а також цілями та завданнями інноваційного розвитку КІО, можливим рівнем інтенсивності процесу здійснення інновацій, наявності фінансових ресурсів для інноваційної діяльності, бажанням та можливостями співробітництва учасників.

Пропонуємо визначати інноваційний розвиток КІО як процес впровадження новаторських підходів, технологій та стратегій у діяльність організацій, що мають за мету поліпшення їхніх корпоративних інтеграційних процесів і результатів.

Це означає використання нових ідей, методів і засобів для покращення співпраці між різними підрозділами організації, впровадження ефективних систем управління, а також використання інноваційних технологій для поліпшення комунікаційних процесів та обміну даними усередині структур. Важливим аспектом інноваційного розвитку КІО є також постійне вдосконалення та адаптація до змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі інтегрованої організації. Можна представити інноваційний блок розвитку КІО у вигляді схеми на рис. 2.

Вважаємо, що інноваційними тенденціями в КІО, що розвиваються, є програми ресурсозбереження, підвищення енергоефективності. І на ці аспекти слід звернути особливу увагу.

Енергозбереження – реалізація організаційних, правових, технічних, технологічних, економічних та інших заходів, спрямованих на зменшення обсягу використовуваних енергетичних ресурсів за збереження відповідного корисного ефекту від їх використання.

Ресурсозбереження – система заходів щодо забезпечення раціонального використання ресурсів, задоволення приросту потреби у них господарської діяльності, головним чином за рахунок економії.

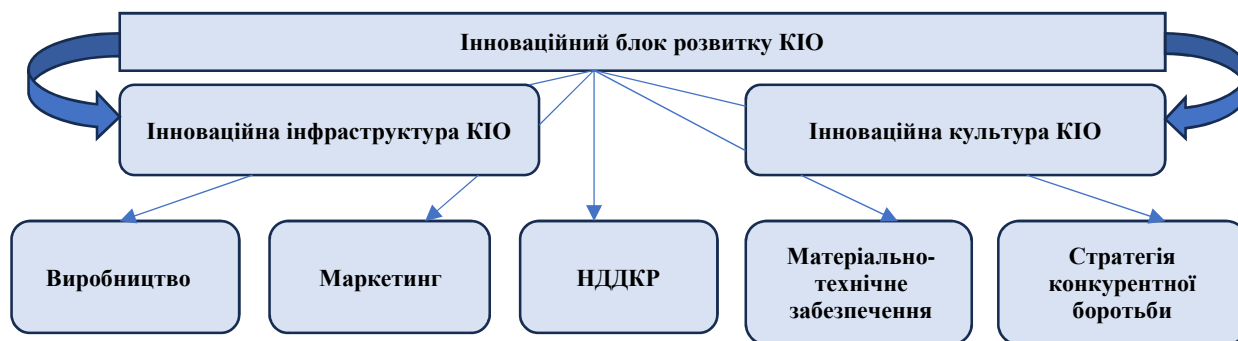

Рис. 2. Інноваційний блок розвитку КІО

Побудовано автором.

Таким чином, можна визначити наступний склад елементів системи управління інноваційною діяльністю КІО:

- процес досягнення мети інноваційної діяльності слід розглядати як упорядковану сукупність характеристик проміжних станів дослідження шляхів її подальшого розвитку;
- усі складові інноваційної діяльності мають бути строго орієнтовані на досягнення єдиної цілі КІО;
- на всіх рівнях управління інноваційною діяльністю має забезпечуватись єдність управління;
- формування оптимальних складу та структури ресурсів інноваційної діяльності, виявлення найважливіших взаємодій;
- використання результатів аналізу закономірностей та тенденцій розвитку інноваційної діяльності КІО.

Практичні аспекти інноваційного розвитку КІО включають наступні елементи:

1. Впровадження нових ідей та концепцій у КІО.

Інноваційний розвиток вимагає впровадження новаторських підходів, які можуть передбачати зміни в організаційній культурі, стратегії та процесах об'єднаних господарських структур. Це може включати в себе впровадження нових методів управління, використання нових технологій або співпрацю з іншими організаціями для створення інноваційних рішень.

2. Створення ефективних систем управління у КІО.

Інноваційний розвиток вимагає наявності ефективних систем управління, які дозволяють об'єднаний організації ефективно координувати та контролювати інтеграційні процеси. Це може включати розробку імплементацію нових процесів управління, впровадження інформаційних систем інтеграції та використання інструментів моніторингу та оцінки результатів.

3. Використання інноваційних технологій.

Інноваційний розвиток часто пов'язаний з використанням нових технологій, які дозволяють поліп-

шити ефективність та ефективність інтеграційних процесів. Це може включати в собі автоматизацію процесів, використання штучного інтелекту, розробку та впровадження нових програмних продуктів або використання хмарних технологій для зберігання та обміну даними.

4. Вдосконалення комунікаційних процесів всередині КІО.

Інноваційний розвиток може включати поліпшення комунікаційних процесів між різними підрозділами та структурами організації, об'єднаними підприємствами. Це може включати в себе впровадження нових інструментів комунікації, таких як соціальні мережі або корпоративні портали, а також навчання та розвиток співробітників в галузі ефективної комунікації.

5. Постійне вдосконалення та адаптація.

Інноваційний розвиток вимагає постійного вдосконалення та адаптації до змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі організації. Це може означати здатність реагувати на нові тенденції і вимоги ринку, реалізацію нових стратегій або пошук нових можливостей для розвитку та розширення.

Отже, реалізація інноваційної діяльності – це завжди співпраця. Здійснення інновацій вимагає координації зусиль усіх учасників інноваційного процесу та особливої форми інтеграції при реалізації спеціальних функцій (виявлення потреби, генерація нових ідей, апробація нових товарів та процесів тощо). Саме інновації можуть стати стимулом успішного використання різних ресурсів та технологій. З іншого боку організація інноваційної діяльності може відкрити нові можливості та створити нові проблеми в управлінні, що може вимагати нових організаційних форм діяльності.

Інноваційний розвиток КІО має численні переваги, які можуть сприяти покращенню ефективності та конкурентоспроможності організацій. Представлений детальний огляд переваг інноваційного розвитку КІО в таблиці.

Враховуючи ці переваги, інноваційний розвиток КІО є важливим фактором успіху і довгострокової стійкості організацій. Він сприяє вдосконаленню

Таблиця

Переваги інноваційного розвитку КІО

Перевага	Практичне значення
1. Підвищення ефективності	Інновації можуть сприяти удосконаленню та оптимізації корпоративних інтеграційних процесів, що призводить до збільшення продуктивності та ефективності діяльності організації. Впровадження нових технологій, методів та стратегій може допомогти зменшити час і зусилля, витрачені на інтеграцію підрозділів та структур, і поліпшити результати
2. Зниження витрат	Інновації можуть сприяти ефективнішому використанню ресурсів і зменшенню витрат. Впровадження нових технологій часто дозволяє автоматизувати повторювані процеси, покращується ефективність роботи та зменшуються непродуктивні витрати організації
3. Покращений доступ до ресурсів	Інноваційні корпоративні інтегровані об'єднання дозволяють краще управляти та розподіляти ресурси в організації. Вони забезпечують підприємству доступ до нових технологій, інноваційних продуктів та ідей, що сприяють його розвитку
4. Покращення комунікації та співпраці	Інновації стимулюють розвиток комунікаційних засобів та інструментів, що дозволяють полегшити обмін інформацією між різними підрозділами та структурами організації. Це сприяє зміцненню співпраці, покращенню координації та збільшенню взаєморозуміння між працівниками, що, у свою чергу, сприяє підвищенню якості та результативності проєктів
5. Стимулювання подальшої інноваційності	Інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань сприяє створенню стимулів для прогресу та розвитку новаторських ідей і практик. Це може спонукати працівників до пошуку нових шляхів розвитку, впровадження нових ідей та креативного мислення, що може призвести до нових можливостей та інноваційних проєктів
6. Адаптація до змін	Інноваційний розвиток допомагає організаціям адаптуватися до швидких змін бізнес-середовища. Впровадження нових технологій та стратегій дозволяє організаціям бути гнучкими та відкритими до змін, допомагає виявляти ризики та швидко реагувати на нові можливості
7. Збільшення конкурентоспроможності	Інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань дозволяє організаціям підвищувати свою конкурентоспроможність на ринку. Шляхом впровадження новаторських підходів та стратегій, компанія може зайняти лідируючу позицію, привернути більше клієнтів та забезпечити стабільний розвиток
8. Залучення та збереження талановитих працівників	Інноваційні організації привертають та зберігають талановитих фахівців. Сприятливе інноваційне середовище, яке забезпечує виклики, розвиток та можливості для прогресу, привертає талановитих працівників, які активно бажають брати участь у створенні і втіленні інноваційних проєктів
9. Зняття обмежень	Інноваційний розвиток може допомогти організаціям подолати обмеження, які перешкоджають їхньому росту та розвитку. Нові технології, методи та підходи можуть допомогти розширити можливості організації та знайти рішення для проблем, з якими вона стикається.
10. Залучення інвестицій	Інноваційні організації, що демонструють потенціал для зростання та розвитку, часто привертають інвестиції. Інвестори шукають компанії, які мають новаторський підхід та можуть забезпечити високу прибутковість в майбутньому. Інновації можуть сприяти великим інвестиційним можливостям для розвитку організації
11. Збільшення консолідації	Інноваційні корпоративні інтегровані об'єднання сприяють покращенню співпраці та взаємодії між різними підрозділами та філіями компанії. Це дозволяє підприємству зосередитися на спільних цілях та досягти більшої синергії
12. Збільшення гнучкості	Інноваційний розвиток корпоративних інтегрованих об'єднань дозволяє підприємствам бути гнучкими та адаптивними до змін в зовнішньому середовищі. Вони можуть вчасно реагувати на нові тренди та вимоги ринку, що дозволяє їм залишатися конкурентоспроможними
13. Зниження ризику	Інноваційні корпоративні інтегровані об'єднання допомагають підприємствам знизити ризик інвестицій та розподілити його між різними партнерами та дочірніми компаніями. Це створює більш стійку та надійну бізнес-екосистему

Побудовано автором.

роботи, підвищенню якості та ефективності діяльності організацій і допомагає їм впроваджувати нові ідеї та технології для подальшого розвитку та розширення.

Зміни у зовнішніх умовах (різкі зміни на глобальних ринках, світові кризи, природні катаклізми тощо) можуть вимагати швидкої реакції у формі модернізації застарілих інститутів, переорієнтування

професійних груп, трансформації фінансової системи тощо. Здатність до ефективної адаптації в умовах мінливого середовища на всіх рівнях – є украй важливим фактором гнучкого і в той же час сталого інноваційного розвитку КІО.

Загалом в інноваційному процесі розрізняють такі невизначеності та пов'язані з нею ризики:

- хибний вибір інноваційного проєкту;
- відсутність достатнього рівня фінансування;
- відсутність регулярного поточного постачання;
- відсутність запланованого збуту;
- невиконання контрактів;
- виникнення непередбачених витрат та зниження доходів;
- посилення конкуренції;
- забезпечення прав власності.

Отже, попри велику кількість переваг, звичайно, можна виділити загрози зовнішнього середовища, в якому відбувається інноваційний розвиток КІО. До них відносимо саме ті, які можуть впливати на успіх інтеграційного проєкту. Основні загрози включають:

1. Конкуренцію. Конкуренти можуть швидко реагувати на інноваційні зміни та впроваджувати свої власні рішення. Це може позначитися на ринковій позиції компанії і затримати розвиток проєкту.

2. Технологічні зміни. Швидкий темп розвитку технологій може спричинити застаріння ідеї або рішення, що використовуються для корпоративної інтеграції. Компанії повинні бути готові до постійного вдосконалення та адаптації до нових технологій.

3. Політичні та правові обмеження. Зміни у політичних або правових рамках можуть вплинути на можливість компанії для реалізації інноваційних рішень та процес корпоративної інтеграції. Наприклад, нові законодавчі акти, обмеження або вимоги можуть суттєво вплинути на потенційну успішність проєкту.

4. Фінансові ризики. Інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань може вимагати значних витрат на дослідження та розробку, впровадження нових технологій, навчання персоналу та інші ресурси. Фінансові обмеження або нестабільність ринку можуть ускладнити здійснення таких інвестицій.

5. Зміни в споживацькому попиті. Зміни в уподобаннях та вимогах споживачів можуть стати загрозою для інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань. Якщо вимоги споживачів пов'язані з іншими аспектами бізнесу, то інтеграційні об'єднання можуть бути змушені адаптуватися, щоб забезпечити необхідні переваги та задовольнити попит.

6. Економічну та політичну нестабільність. Економічні кризи або нестабільність політичної ситуації можуть вплинути на розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань. У таких умовах компанії можуть скоротити бюджети на інновації або затримати запуск нових проєктів, що призведе до зменшення попиту на продукцію або послуги.

7. Геополітичну нестабільність. Зміни в геополітичній ситуації і географічних ризиках можуть стати загрозою для корпоративних інтеграційних об'єднань. Політична нестабільність, конфлікти або введення економічних санкцій можуть призвести до змін у бізнес-середовищі та обмежень в діяльності інтегрованих об'єднань.

8. Зміни у суспільних та культурних настроях. Зміни в суспільних та культурних уподобаннях можуть впливати на інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань. Наприклад, збільшення свідомості споживачів щодо екологічних питань може призвести до змін у вимогах стосовно стійкості та екологічності продуктів або послуг, що створює виклики та можливості для інтеграційних об'єднань.

9. Торговельні обмеження. Введення нових торговельних обмежень або тарифів може впливати на інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань, особливо якщо ці структури залежать від постачальників або ринків, які підпадають під такі обмеження.

10. Нестійкість фінансового ринку. Фінансові кризи або нестабільність на ринку можуть впливати на доступ до необхідного фінансування для інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань. Зменшення ліквідності або скорочення ліній кредитування можуть ускладнити фінансування нових проєктів або викликати їх затримку.

Оцінка цих загроз та розробка стратегій для їх управління є важливим етапом при плануванні інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань.

Для успішного інноваційного розвитку КОІ необхідно враховувати декілька важливих принципів, як:

1. Стратегічне спрямування. Компанії повинні мати стратегічний план щодо корпоративних інтеграцій, який відповідає їхнім цілям і значності інноваційного розвитку. Цей план має включати чіткі цілі, стратегії та плани дій.

2. Лідерство та залучення топ-менеджменту. Важливо, щоб високе керівництво компанії активно підтримувало інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань і було включено в процес прийняття рішень. Лідери повинні мати відкритий настрій до нововведень і встановлювати приклад, віддавати перевагу ризику заради інноваційного розвитку.

3. Інноваційна культура. Розвиток інноваційних об'єднань потребує підтримки відповідної культури організації, де інновації вважаються ключовим фактором. Важливо створити стимули для співробітників, підтримувати їхню творчість, заохочувати комунікацію та співпрацю, а також встановити процеси, які сприяють інноваційному розвитку.

4. Ефективне управління проєктами. Інноваційні розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань вимагає впровадження проєктного підходу. Добре організоване управління проєктами, встанов-

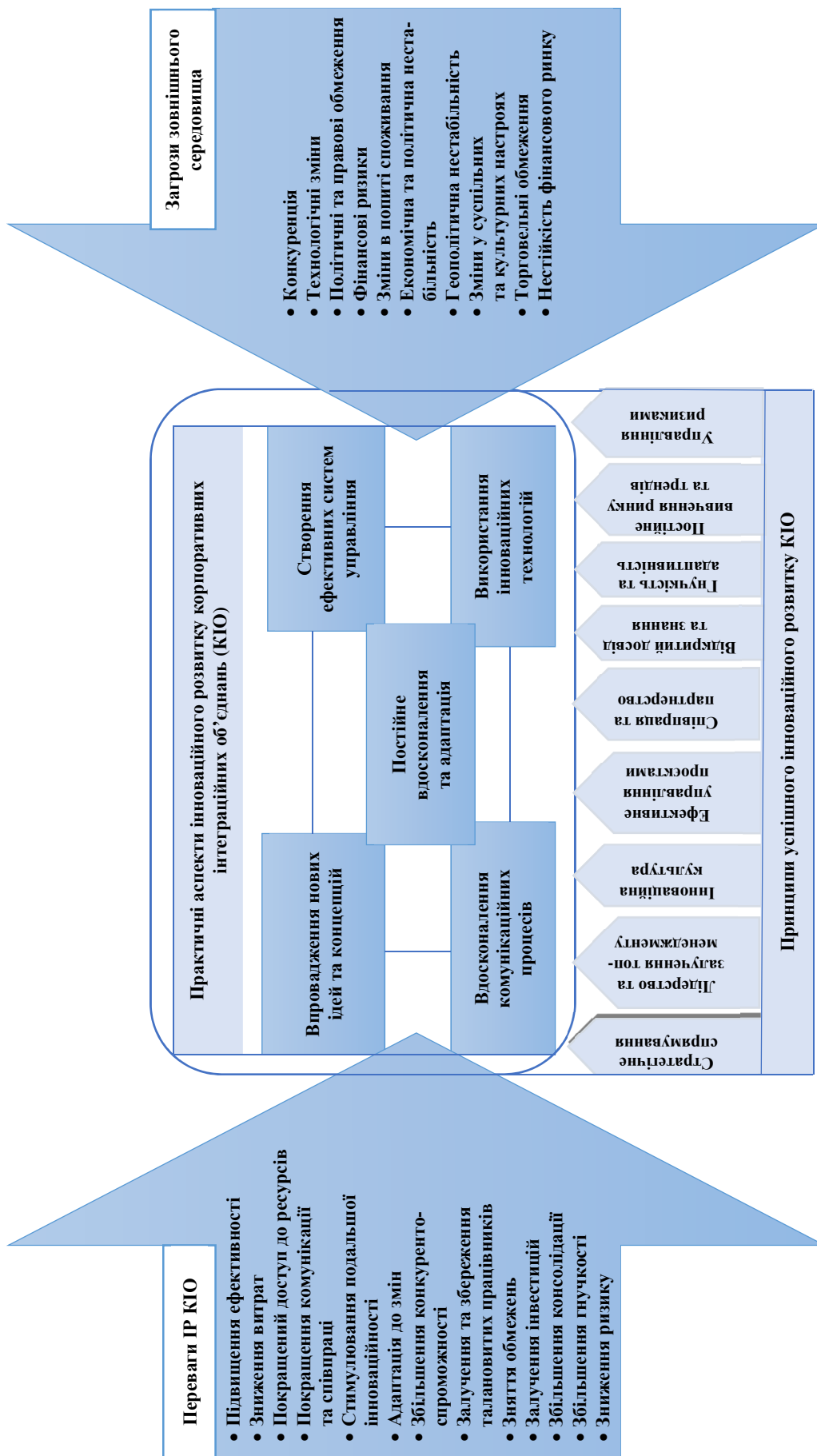

Рис. 3. Концептуальна модель інноваційного розвитку КІО

Побудовано автором.

лення чітких термінів, розподіл ролей і відповідальності, а також постійне відстеження прогресу є важливими факторами успіху.

5. Співпраця та партнерство. Успішний інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань можливий завдяки співпраці зі сторонніми організаціями, включаючи стартапи, академічні установи та інші компанії. Це допоможе залучити нові ідеї, знання та ресурси, що сприятимуть інноваціям.

6. Відкритий досвід та знання. Важливо мати доступ до широкого спектру знань і досвіду, які можуть бути використані для інноваційного розвитку. Це можна досягти шляхом встановлення партнерських стосунків з університетами, дослідницькими установами та іншими зовнішніми експертами, а також через активну участь у відкритих інноваційних мережах та спільнотах.

7. Гнучкість та адаптивність. Успішні інтеграційні об'єднання повинні бути гнучкими та готовими до змін. Швидкість розвитку технологій та вимоги ринку змушують компанії постійно адаптуватися до нових умов, постійно шукати нові можливості та шляхи покращення.

8. Постійне вивчення ринку та трендів. Для успішного інноваційного розвитку важливо ретельно вивчати ринок та тренди, які впливають на бізнес-середовище. Це дозволяє виявити нові можливості, оптимізувати стратегію та виробляти продукти або послуги, які задовольняють потреби ринку.

9. Управління ризиками. Інноваційний розвиток потребує здатності ефективно управляти ризиками. Важливо провести аналіз ризиків та розробити стратегії для їх мінімізації. Це включає ідентифікацію потенційних загроз зовнішнього середовища та розробку планів дій для їх уникнення або зменшення впливу.

Ці принципи допоможуть підтримати успішний інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань і забезпечити стійкий розвиток компаній у сучасному конкурентному середовищі.

Отже, враховуючи виділені і обґрунтовані практичні аспекти інноваційного розвитку КІО, переваги та загрози, а також принципи успішного інноваційного розвитку можна побудувати концептуальну модель інноваційного розвитку КІО (див. рис. 3).

Зазначена модель демонструє здатність КІО отримувати додаткові конкурентні переваги, мінімізувати ризики зовнішнього середовища та в цілому здатність до нарощування структурою власних інвестиційних ресурсів. Крім того, взаємозв'язок між учасниками КІО впливає і на мотивацію розподілу власних інвестиційних ресурсів групи: підвищується привабливість вкладення цих ресурсів усередині КІО; розширюються можливості для маневрування інвестиційними ресурсами у межах загальної структури.

Соціально-економічна ефективність КІО обумовлена тим, що існує ряд позитивних особливостей

у поведінці та мотивації компаній, інтегрованих у корпоративні структури порівняно з компаніями, які не є учасниками КІО.

Висновки. В ході дослідження було розкрито теоретичні основи і практичні аспекти інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань. Зокрема були проаналізовані основні етапи розвитку інтеграційних процесів у світі, зокрема: поділ та кооперація праці; економічна співпраця; економічна інтеграція; глобалізація. На основі загальноприйнятих етапів ми запропонували основні етапи розвитку інтеграційних процесів підприємств у світі з урахуванням виділеної послідовності етапів та характеристики інтеграційних процесів підприємств в кожному із них. Усі виокремлені етапи свідчать про стрімкий розвиток світової економіки та зміну підходів до співпраці між країнами та підприємствами. Безпосередньо розвиток інтеграційних процесів підприємств відбувався під впливом глобалізації та інноваційно-технологічних змін, що надають компаніям нові можливості для співпраці та розвитку на світовому ринку.

Наступним кроком при розгляді інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань (КІО) було сформоване авторське розуміння сутності і змісту інноваційного розвитку КІО як процесу впровадження новаторських підходів, технологій та стратегій у діяльність організацій, що мають за мету поліпшення їхніх корпоративних інтеграційних процесів і результатів. Це означає використання нових ідей, методів і засобів для покращення співпраці між різними підрозділами організації, впровадження ефективних систем управління, а також використання інноваційних технологій для поліпшення комунікаційних процесів та обміну даними усередині структур.

Визначено, що інноваційний розвиток корпоративних інтеграційних об'єднань має численні переваги, які можуть сприяти покращенню ефективності та конкурентоспроможності організацій. Такими перевагами є: підвищення ефективності, зниження витрат, покращення доступу до ресурсів, покращення комунікації та співпраці, стимулювання подальшої інноваційності, адаптація до змін, збільшення конкурентоспроможності, залучення та збереження талановитих працівників, зняття обмежень, залучення інвестицій, збільшення консолідації, збільшення гнучкості та зниження ризиків.

Отже, враховуючи виділені і обґрунтовані практичні аспекти інноваційного розвитку КІО, переваги та загрози, а також принципи успішного інноваційного розвитку було побудовано концептуальну модель інноваційного розвитку КІО, яка демонструє здатність КІО отримувати додаткові конкурентні переваги, мінімізувати ризики зовнішнього середовища та в цілому здатність до нарощування структурою власних інвестиційних ресурсів та демонструє загальну соціально-економічну ефективність КІО.

Література

1. Дикань В. В. Теоретичні основи інтеграційного розвитку підприємств вітчизняного машинобудування. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2013. № 43. С. 119-124.
2. Друкер П. Бизнес и инновации / пер. с англ. М.: ТОВ «ВД «Вильямс».
3. Заграновская А. Интеграция предприятий: оценка целесообразности и допустимой степени независимости участников холдинга: монография. LAP LAMBERT Academic Publishing GmbH & Co. KG, 2011. 223 с.
4. Кондратьев Н. Д. Большие циклы конъюнктуры и теория предсказания / пер. с англ. М.: Экономика, 2002. 767 с.
5. Пилипенко А. А., Литвиненко А. О. Організація управління розвитком матеріально-технічної бази підприємства: монографія., Харків: ФОП Здоровий Я. А., 2015. 236 с.
6. Пилипенко А. А. Стратегічна інтеграція підприємств: теоретичні основи, механізм управління та моделювання розвитку: монографія. Харків: ВД «Інжек», 2008. 408 с.
7. Питерсон Дж. Теория систем Петри и моделирование систем. М.: Мир, 1984. 264 с.
8. Попов О. Є., Бондаренко Г. М. Методологія економічної теорії інституціонального регулювання корпоративних відносин в системі корпоративного управління акціонерними товариствами. *Вісник ЖДТУ*. 2010. № 3 (53). С. 81-86.
9. Попов О. Є., Котов А. М., Зайцева Т. Г. Розподіл і реалізація корпоративного контролю при формуванні капіталу акціонерного товариства: монографія. Харків: ВД «Інжек», 2009. 320 с.
10. Попов О. Є. Теоретико-методологічні та концептуальні засади формування організаційно-економічного механізму корпоративного управління: монографія. Харків: ВД «ІНЖЕК», 2009. 390 с.
11. Портер М. Конкурентное преимущество. Как добиться высокого результата и обеспечить его устойчивость / пер. с англ. М.: Альпина Паблишер, 2008. 720 с.
12. Портер М. Международная конкуренция. / пер. с англ. М.: Международные отношения, 1993. 896 с.
13. Скібіцький Л. І., Матвеев В. В., Щелкунов В. І. Стратегічне управління корпораціями. Київ: ЦУЛ, 2016. 480 с.
14. Скопенко Н. С. Формування та розвиток інтегрованих об'єднань в АПК України: монографія. Київ: НУХТ, 2012. 266 с.
15. Стюарт Дж. Тренинг организационных изменений / пер. с англ. СПб.: Питер, 2001. 256 с.
16. Федулова Л. І., Забарна Е. М., Філіппова С. В. Інноваційний розвиток підприємства. Одеса: ОНПУ, 2016. 700 с.
17. Фостер Р., Каплан С. Творческое разрушение / пер. с англ. М.: Альпина, 2005. 378 с.
18. Чесбро Р. Открытые инновации. Создание прибыльных технологий: пер. с англ. М.: Поколение, 2007. 312 с.
19. Шумпетер Й. Теория экономического развития (Исследование предпринимательской прибыли, капитала, кредита, процента и цикла конъюнктуры) / пер. с англ. М.: Прогресс, 1982. 455 с.
20. Albertini S., Muzzi C., Institutional entrepreneurship and organizational innovation: The start-up of a divergent new venture at the periphery of a mature field). *International Journal of Entrepreneurship and Innovation*. 2016. Vol. 17. Issue 2. P. 110-119. DOI: <https://doi.org/10.1177/1465750316648578>.
21. Alice Lam. Innovative Organizations: Structure, Learning and Adaptation. 2013. URL: <https://www.bbvaopenmind.com/>.
22. Amabile Teresa M., Pratt Michael G. The dynamic componential model of creativity and innovation in organizations: Making progress, making meaning. *Research in Organizational Behavior*. 2016. № 36. P. 157-183. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.riob.2016.10.001>.
23. Byrne, S., Javad, S. Integrated logistics information systems (ILIS): competitive advantage or increased cost. Oak Brook, 1992. IL. P. 55-73.
24. Chan Calvin M. L., Teoh Say Yen, Yeow Adrian, Pan Gary. Agility in responding to disruptive digital innovation: Case study of an SME. *Information Systems Journal*. 2018. Vol. 29, Issue 2. P. 436-455. URL: <https://www.deepdyve.com/lp/wiley/agility-in-responding-to-disruptivedigital-innovation-case-study-of-bk5RvHhBh0>. DOI: <https://doi.org/10.1111/isj.12215>.
25. Christopher M., Jüttner U. Developing strategic partnerships in the supply chain: a practitioner perspective. *European Journal of Purchasing & Supply Management*. 2000. Vol. 6. No. 2. P. 117-127. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0969-7012\(99\)00038-6](https://doi.org/10.1016/S0969-7012(99)00038-6).
26. Ellram L., Cooper M. The relationship between supply chain management and Keiretsu. *The International Journal of Logistics Management*. 1993. Vol. 4. No. 1. P. 1-12. DOI: <https://doi.org/10.1108/09574099310804911>.
27. Finkelstein C. Enterprise Architecture for Integration: Rapid Delivery Methods and Technologies. Boston: Artech House, 2006. 504 p.
28. Frolich M., Westbrook R. Arcs of integration: an international study of supply chain strategies. *Journal of Operations Management*. 2001. Vol. 19. No. 2. P. 185-200. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0272-6963\(00\)00055-3](https://doi.org/10.1016/S0272-6963(00)00055-3).
29. Gustin C., Stank T., Daugherty, P. Computerization: supporting integration. *The International Journal of Physical Distribution and Logistics Management*. 1994. Vol. 24. No. 1. P. 11-16. DOI: <https://doi.org/10.1108/09600039410055972>.
30. Kanter Rosabeth Moss. The change Masters, guide to innovation and entrepreneurship in the American corporation. New York Simon and Schuster., 1983.
31. Lazonick W. The Chandlerian Corporation and the Theory of Innovative Enterprise, *Industrial and Corporate Change*. 2010. № 1. P. 317-349. DOI: <https://doi.org/10.1093/icc/dtq005>.
32. Mezas S. L., Glinn M.A The tree faces of corporate Renewal Institution, Revolution and Evolution. *Strategic Management Journal*. 1993. Vol. 14. No. 2. P. 77-101. URL: <https://www.jstor.org/stable/2486538>. DOI: <https://doi.org/10.1002/smj.4250140202>.
33. Mensch G. Stalemate in technology: Innovations overcome the depression. Ballinger. Cambridge (Massachusetts), 1979.
34. Miller T. E., Berger D. W. Totally Integrated Enterprises. A Framework and Methodology for Business and Technology Improvement. London: St. Lucie Press, 2000. 226 p. DOI: <https://doi.org/10.1201/9781420032031>.
35. Rebstock M., Fengel J., Paulheim H. Ontologies-Based Business Integration. Berlin: Springer, 2008. 279 p.
36. Rostow W.W. The Process of Economic Growth. New York, 1952.
37. Scott, C. and Westbrook, R. New strategic tools for supply chain management. *International Journal of Physical Distribution and Materials Management*. 1991. Vol. 21. No. 1. P. 23-33. DOI: <https://doi.org/10.1108/09600039110002225>.
38. Shapiro, R. Get leverage from logistics. *Harvard Business Review*, 1984. Vol. 62. No. 3. P. 119-126.
39. Stock, G., Greis, N., Kasarda, J. Enterprise logistics and supply chain structure: the role of fit. *Journal of Operations Management*, 2000. Vol. 18. No. 5. P. 531-547. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0272-6963\(00\)00035-8](https://doi.org/10.1016/S0272-6963(00)00035-8).

40. Van der Vaart, T., Gimenez, C., Van Donk, D. Supply Chain Integration and Performance: The Impact of Business Conditions. *Proceedings Euroma, Glasgow, UK*. 2006. P. 473-482.

41. Гуцалюк О. М. Теоретико-методологічне забезпечення формування механізму управління корпоративними інтеграційними процесами. *Вісник економічної науки України*. 2017. № 2 (33). С. 28-33.

42. Hutsaliuk O. M., Bondar Iu. A., Popov O. E. Forming of Investment Attractiveness and Providing of Economic Efficiency of Corporate Integration Association. *Економічний вісник Донбасу*. 2022. № 2 (68). С. 79-85. DOI: [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-79-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-79-85).

References

1. Dykan, V. V. (2013). Teoretychni osnovy intehratsijnoho rozvytku pidpryemstv vitchyznianoho mashynobuduvannia [Theoretical foundations of integrated development of domestic engineering enterprises]. *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti – Herald of the economy of transport and industry*, 43, pp. 119-124 [in Ukrainian].
2. Druker, Peter F. (2007). *Biznes i innovatsii* [Business and innovations]. Moscow, JSC I.D. Williams [in Russian].
3. Zahranovska, A. (2011). Intehratsiya pidpryemstv: otsinka dotsil'nosti ta prypustymoho stupenya nezalezhnosti uchastnykiv kholdynhu [Integration of enterprises: assessment of expediency and acceptable degree of independence of holding participants]. LAP LAMBERT Academic Publishing GmbH & Co. KG. 223 p. [in Russian].
4. Kondrat'yev, N. D. (2002). Bol'shiye tsikly kon'yunktury i teoriya predskazaniya [Conditions and large cycles and theory of prediction]. Moscow, Ekonomika [in Russian].
5. Pylypenko, A. A., Lytvynenko, A. O. (2015). Orhanizatsiia upravlinnia rozvytkom materialno-tekhnichnoi bazy pidpryemstva [The organization of managing the development of the enterprise's material and technical base]. Kharkiv, FOP Zdorovy Ya. A. 236 p. [in Ukrainian].
6. Pylypenko, A. A. (2008). Stratehichna intehratsiia pidpryemstv: teoretychni osnovy, mekhanizm upravlinnia ta modeliuvannia rozvytku [Strategic integration of enterprises: theoretical foundations, management mechanism and development modeling]. Kharkiv, VD «InzhEK». 408 p. [in Ukrainian].
7. Piterson, Dzh. (1984). *Teoriya sistem Petri i modelirovaniye sistem*. [Theory of Petri systems and system simulation]. Transl. from English. Moscow, Mir. 264 p. [in Russian].
8. Popov, O. Ye., Bondarenko, H. M. (2010). Metodolohiia ekonomichnoi teorii instyutsionalnogo rehuliuвання korporatyvnykh vidnosyn v systemi korporatyvnogo upravlinnia aktsionernymy tovarystvamy [Methodology of the economic theory of institutional regulation of corporate relations in the system of corporate management of joint stock companies]. *Visnyk ZhDTU – Bulletin of ZHTU*, 3(53), pp. 81-86 [in Ukrainian].
9. Popov, O. Ye., Kotov, A. M., Zaitseva, T. H. (2009). Rozpodil i realizatsiia korporatyvnogo kontroliu pry formuvanni kapitalu aktsionernoho tovarystva [Distribution and implementation of corporate control during capital formation of a joint-stock company]. Kharkiv, VD «InzhEK». 320 p. [in Ukrainian].
10. Popov, O. Ye. (2009). Teoretyko-metodolohichni ta kontseptual'ni zasady formuvannia orhanizatsiino-ekonomichnogo mekhanizmu korporatyvnogo upravlinnia [Theoretical, methodological and conceptual foundations of the formation of the organizational and economic mechanism of corporate management]. Kharkiv, VD «INZhEK». 390 p. [in Ukrainian].
11. Porter, M. (2008). Konkurentnoye preimushchestvo. Kak dobit'sya vysokogo rezul'tata i obespechit' yego ustoychivost' [How to achieve a high result and ensure its sustainability]. Transl. from English. Moscow, Alpina Publisher, 2008. 720 h. [in Russian].
12. Porter, M. (1993). *Mezhdunarodnaya konkurentsia* [International competition]. Transl. from English. Moscow, Mezhdunarodnyye otnosheniya. 896 p. [in Russian].
13. Skibitskiy, L. I., Matveev, V. B., Shchelkunov, V. I. (2016). *Stratehichne upravlinnia korporatsiimy* [Strategic management of corporations]. Kyiv, CUL. 480 p. [in Ukrainian].
14. Skopenko, N. S. (2012). Formuvannia ta rozvytok intehrovanykh obiednan v APK Ukrainy [Formation and development of integrated associations in the agricultural sector of Ukraine]. Kyiv, NUKhT. 266 p. [in Ukrainian].
15. Stiuart, Dzh. (2001). *Trenynh orhanyzatsyonnykh yzmenenyi* [Organizational change training]. Transl. from English. SPb., Piter. 256 p. [in Russian].
16. Fedulova, L. I., Zabarna, E. M., Filyppova, S. V. (2016). *Innovatsiinyi rozvytok pidpryemstva* [Innovative development of the enterprise]. Odesa, ONPU. 700 p. [in Ukrainian].
17. Foster, R. (2005). *Sozidatelnoie razrusheniie* [Creative destruction]. Moscow, Alpina [in Russian].
18. Chesbro, H. (2007). *Otkrytie innovatsii. Sozdaniie pribilnykh tekhnolohii* [Open innovations. Creation of profitable technologies]. Moscow, Pokolenie [in Russian].
19. Shumpeter, Y. (1982). *Teoriia ekonomicheskoho razvitiia (Issledovaniie predprinimatelskoi pribyli, kapitala, kredita, protsenta i tsikla koniunktury)* [The theory of economic development (Study of business profits, capital, credit, interest and cycle conditions)]. Moscow, Prohress [in Russian].
20. Albertini, S., Muzzi, C. (2016). Institutional entrepreneurship and organizational innovation: The start-up of a divergent new venture at the periphery of a mature field. *International Journal of Entrepreneurship and Innovation*, Vol. 17, Issue 2, pp. 110-119. DOI: <https://doi.org/10.1177/1465750316648578>.
21. Alice, Lam. (2013). *Innovative Organizations: Structure, Learning and Adaptation*. Retrieved from: <https://www.bbvaopenmind.com/>.
22. Amabile, Teresa M., Pratt, Michael G. (2016). The dynamic componential model of creativity and innovation in organizations: Making progress, making meaning. *Research in Organizational Behavior*, № 36 p.157–183. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.riob.2016.10.001>.
23. Byrne, S., Javad, S. (1992). Integrated logistics information systems (ILIS): competitive advantage or increased cost. *Oak Brook, IL*, pp. 55-73.
24. Chan, Calvin M. L., Teoh, Say YenYeow, Adrian; Pan, Gary. (2018). Agility in responding to disruptive digital innovation: Case study of an SME. *Information Systems Journal*, Vol. 29, Issue 2, pp. 436-455. Retrieved from: <https://www.deepdyve.com/lp/wiley/agility-in-responding-to-disruptivedigital-innovation-case-study-of-bk5RvHHBh0>. DOI: <https://doi.org/10.1111/isj.12215>.

25. Christopher, M., Jüttner, U. (2000). Developing strategic partnerships in the supply chain: a practitioner perspective. *European Journal of Purchasing & Supply Management*, Vol. 6, No. 2, pp. 117-127. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0969-7012\(99\)00038-6](https://doi.org/10.1016/S0969-7012(99)00038-6).
26. Ellram, L., Cooper, M. (1993). The relationship between supply chain management and Keiretsu. *The International Journal of Logistics Management*, Vol. 4, No. 1, pp. 1-12. DOI: <https://doi.org/10.1108/09574099310804911>.
27. Finkelstein, C. (2006). *Enterprise Architecture for Integration: Rapid Delivery Methods and Technologies*. Boston: Artech House. 504 p.
28. Frolich, M., Westbrook, R. (2001). Arcs of integration: an international study of supply chain strategies. *Journal of Operations Management*, Vol. 19, No. 2, pp. 185-200. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0272-6963\(00\)00055-3](https://doi.org/10.1016/S0272-6963(00)00055-3).
29. Gustin, C., Stank, T., Daugherty, P. (1994). Computerization: supporting integration. *The International Journal of Physical Distribution and Logistics Management*, Vol. 24, No. 1, pp. 11-16. DOI: <https://doi.org/10.1108/09600039410055972>.
30. Kanter, Rosabeth Moss. (1983). *The change Masters, guide to innovation and entrepreneurship in the American corporation*. New York: Simon and Schuster.
31. Lazonick, W. (2010). The Chandlerian Corporation and the Theory of Innovative Enterprise. *Industrial and Corporate Change*, 1, pp. 317-349. DOI: <https://doi.org/10.1093/icc/dtq005>.
32. Mezias, S. L., Glinn, M. A. (1993). The tree faces of corporate Renewal Institution, Revolution and Evolution. *Strategic Management Journal*, Vol. 14, No. 2 (Feb., 1993), pp. 77-101. Retrieved from: <https://www.jstor.org/stable/2486538>. DOI: <https://doi.org/10.1002/smj.4250140202>.
33. Mensch, G. (1979). *Stalemate in technology: Innovations overcome the depression*. Ballinger. Cambridge (Massachusetts).
34. Miller, T. E. (2000). *Totally Integrated Enterprises. A Framework and Methodology for Business and Technology Improvement*. London, St. Lucie Press. 226 p. DOI: <https://doi.org/10.1201/9781420032031>.
35. Rebstock, M. (2008). *Ontologies-Based Business Integration*. Berlin: Springer. 279 p.
36. Rostow, W. W. (1952). *The Process of Economic Growth*. New York.
37. Scott, C. and Westbrook, R. (1991). New strategic tools for supply chain management. *International Journal of Physical Distribution and Materials Management*. Vol. 21 No. 1, pp. 23-33. DOI: <https://doi.org/10.1108/09600039110002225>.
38. Shapiro, R. (1984). Get leverage from logistics. *Harvard Business Review*, Vol. 62, No. 3, pp. 119-126.
39. Stock, G., Greis, N., Kasarda, J. (2000). Enterprise logistics and supply chain structure: the role of fit. *Journal of Operations Management*, Vol. 18, No. 5, pp. 531-547. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0272-6963\(00\)00035-8](https://doi.org/10.1016/S0272-6963(00)00035-8).
40. Van der Vaart, T., Gimenez, C., Van Donk, D. (2006). Supply Chain Integration and Performance: The Impact of Business Conditions. *Proceedings Euroma*. Glasgow, UK, pp. 473-482.
41. Hutsaliuk, O. M. (2017). Teoretyko-metodolohichne zabezpechennia formuvannia mekhanizmu upravlinnia korporatyvnymi intehratsiinymi protsesamy [Theoretical and methodological support for the formation of a mechanism for managing corporate integration processes]. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2 (33), pp. 28-33 [in Ukrainian].
42. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Popov, O. E. (2022). Forming of Investment Attractiveness and Providing of Economic Efficiency of Corporate Integration Association. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu – Economic Herald of the Donbas*, 2 (68), pp. 79-85. DOI: [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-79-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-79-85).

Оу В. Концептуальні підходи до інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань

У статті розкрито теоретичні основи і практичні аспекти інноваційного розвитку корпоративних інтеграційних об'єднань (КІО). Зокрема були проаналізовані основні етапи розвитку інтеграційних процесів у світі і на основі загальноприйнятих етапів було запропоновано основні етапи розвитку інтеграційних процесів підприємств у світі з урахуванням виділеної послідовності етапів та характеристики інтеграційних процесів підприємств в кожному із них.

Усі виокремлені етапи свідчать про стрімкий розвиток світової економіки та зміну підходів до співпраці між країнами та підприємствами. Обґрунтовано, що безпосередньо розвиток інтеграційних процесів підприємств відбувався під впливом глобалізації та інноваційно-технологічних змін, що надають компаніям нові можливості для співпраці та розвитку на світовому ринку. Було сформоване авторське розуміння сутності і змісту інноваційного розвитку КІО як процесу впровадження новаторських підходів, технологій та стратегій у діяльність організацій, що мають за мету поліпшення їхніх корпоративних інтеграційних процесів і результатів.

Запропоновано інноваційний блок розвитку КІО та визначений склад елементів системи управління інноваційною діяльністю КІО. Для ґрунтового розуміння КІО та їх інноваційного розвитку у сучасному бізнес-середовищі були обґрунтовані практичні аспекти інноваційного розвитку КІО, що включають загальні та спеціальні елементи. Також визначені і обґрунтовані конкретні переваги від інноваційного розвитку КІО. На протигагу зазначеним перевагам, були виокремлені головні загрози зовнішнього середовища, в якому відбувається інноваційний розвиток КІО. Запропоновано відповідні принципи для успішного інноваційного розвитку КІО, враховуючи загрози зовнішнього середовища.

Враховуючи виділені і обґрунтовані практичні аспекти інноваційного розвитку КІО, переваги та загрози, а також принципи успішного інноваційного розвитку було побудовано концептуальну модель інноваційного розвитку КІО, яка демонструє здатність КІО отримувати додаткові конкурентні переваги, мінімізувати ризики зовнішнього середовища та в цілому здатність до нарощування структурою власних інвестиційних ресурсів та демонструє загальну соціально-економічну ефективність КІО.

Ключові слова: інноваційний розвиток, інноваційна діяльність, корпоративні інтеграційні об'єднання, конкурентоспроможність, ефективність, глобальна економіка.

Ou W. Conceptual Approaches to the Innovative Development of Corporate Integration Associations

The article reveals the theoretical foundations and practical aspects of the innovative development of corporate integration structures. In particular, the main stages of the development of integration processes in the world were analyzed and, based on the generally accepted stages, the main stages of the development of the integration processes of enterprises in the world were proposed, taking into account the selected sequence of stages and the characteristics of the integration processes of enterprises in each of them. All the isolated stages testify to the rapid development of the world economy and the change in approaches to cooperation between countries and enterprises. It is justified that the direct development of the integration processes of enterprises took place under the influence of

globalization and innovative technological changes, which provide companies with new opportunities for cooperation and development in the world market. The author's understanding of the essence and content of the innovative development of corporate integration structures as a process of introducing innovative approaches, technologies and strategies into the activities of organizations aimed at improving their corporate integration processes and results was formed.

An innovative block for the development of the CIS is proposed and the composition of the elements of the system for managing the innovative activity of the CIS is determined. For a thorough understanding of CIS and their innovative development in the modern business environment, the practical aspects of the innovative development of corporate integration structures, including general and special elements, were substantiated. Specific benefits from the innovative development of corporate integration structures are also determined and substantiated. In contrast to the mentioned advantages, the main threats of the external environment, in which the innovative development of CIS takes place, were singled out. The relevant principles are proposed for the successful innovative development of corporate integration structures, taking into account the threats of the external environment.

Taking into account the selected and substantiated practical aspects of the innovative development of the CIS, advantages and threats, as well as the principles of successful innovative development, a conceptual model of the innovative development of the CIS was built, which demonstrates the ability of the CIS to obtain additional competitive advantages, minimize the risks of the external environment and, in general, the ability to increase the structure of its own investment resources and demonstrates the overall socio-economic efficiency of the CIS.

Keywords: innovative development, innovative activity, corporate integration structures, competitiveness, efficiency, global economy.

Creative Commons Attribution 4.0
International (CC BY 4.0)

Стаття надійшла до редакції 01.06.2023